

NEDĚLE

(zbývá 90 dní)

Na statek Vestre Engelsrud se snášelo pozdní odpoledne a slunce právě zapadalo za kopečky okolních osloských lesů. Stromy na statku stále obtěžkával sníh, ale maličké dírky v ledové krustě naznačovaly, že sníh začne brzy tát a přijde jaro. Z obydlí vyšel muž. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Ve slabém světle pouličního osvětlení se kolem něj sražený dech vznášel jako bílé obláčky. Na duben bylo až nezvykle mrazivo. Z hlavní silnice vinoucí se údolím bylo slyšet motor posledního denního autobusu, který šplhal z města do kopců. Přesně načas, stejně jako on. Letmo přelétl dění před jízdárnou. Pak si navlékl pracovní rukavice, přešel dvůr a zmizel ve stáji.

Na statku Vestre Engelsrud se právě konalo mistrovství republiky v parkúru. Všude bylo plno lidí. Přepravníky stály zaparkované v řadě vedle sebe a majitelé z nich vyváděli zpoceně koně s transportními dekami. Koně byli zplavení, až se z nich pářilo. Z jízdárny se nesl potlesk až na samotný dvůr. Totéž platilo i o hlasu komentátora, který bylo slyšet ze všech reproduktorů.

Jízdárna byla prosvětlená moderní budova. Na vyprodaných tribunách postávali diváci, kterým horlivostí plály oči. Na kolbišti kroužila mladá jezdka a podle tempa se právě chystala na přeskok překážky. U brány seděla na běloušovi blondatá dívka s vyčesaným culíkem a čekala, až na ni přijde řada. Zdálo se, že je v koňském sedle jako doma. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že ji za okamžik čeká ošklivý pád, při kterém přejede divákům mráz po zádech. Tento příběh je právě o této dívce: o sedmnáctileté Amandě Fivelové.

Amanda seděla soustředěně v sedle a přemýšlela, jak by mohla bezchybně a v nejlepší čas zajet dnešní jízdu. *Za tři minuty bude po všem.* Zavřela oči a ze zorného pole jí zmizely vlajky a praporky visící ze střechy. Vypustila z hlavy i tribuny a všechny, kteří určitě horlivě debatovali o tom, jak jí to dnes půjde. V naprostém klidu vyčkávala na svém koni a soustředila se jen na to, jak rychle musí jet, aby s jistotou zvítězila. Přitáhla uzdečku a Monty jí ihned odpověděl dvěma kroky vzad. Áke Karlsson je na tento okamžik připravil, jak nejlépe uměl. Odvedl dobrou práci. Amanda si v duchu opakovala poslední rady, které jí kladl na srdce. Oči nechala zavřené až do té doby, dokud se z jízdárny neozval potlesk. Její největší konkurentka, Susanne s koněm Zulu Bojovníkem, zajela bezchybnou jízdu ve velmi dobrém čase. Amanda se zhluboka nadechla. Na to, aby ji porazila, bude muset jet rychleji, než měla v plánu.

„Teď nemůžeš nikam zbaběle utéct,“ řekl Áke Karlsson, který se náhle objevil vedle ní. „Musíš jet, jako by ti šlo o život, jasný?“

„Pokusím se,“ hlesla.

„Ne, ty to *zvládneš*,“ ujistil ji.

Všimla si, že jeho švédský přízvuk je slyšet víc než kdy jindy. A to znamená, že má strach. *Tak to je fakt paráda.* Monty netrpělivě pohodil hlavou, ale Amanda nepopustila uzdečku ani o píď. Je to její první mistrovství a vítězství má na dosah ruky. Koutkem oka zahlédla Anju, jak jí ukazuje zdvižený palec. Před ní seděly na tribuně pro závodníky Karoline a Sara. V ruce obě třímaly hrnek kakaa. Hihňaly se a z bund si oprašovaly sníh přímo na „Doktora kapsáře“, který tvrdě spal v řadě pod nimi. „Doktor kapsář“ si pronajímal domeček na statku Østre Engelsrud, který ležel neda-leko samotné jízdárny. Přezdívalo se mu tak, protože měl soukromou ordinaci v Kapesním údolí. A právě teď se mu sníh, který na něj dívky shazovaly, zachytil na knírku a na prořídle hlavě. Ani to ho však neprobudilo. Sara s Karoline vyprskly smíchy. A zatímco pozorovaly Amandu, šeptaly si něco do ucha, z čehož Amanda kvůli velké vzdálenosti nepochytila ani slovo. *Určitě zase někoho drbou.* Amanda vzhlédla k místu na tribuně, kde sedával její

otec. Je stejně stará jako on, když vyhrál svůj první mistrovský titul, a udělal maximum pro to, aby dal tuhle šanci i jí. Nemůže ho přece teď zklamat.

Wilhelm Fivel seděl na tribuně a malým dalekohledem pozoroval svou dceru. Hledal stopy po nervozitě, ale žádných si nevíšiml. *Panečku, to je správná holka!* Uložil dalekohled a vyvolil z kapsy vyzvánějíci telefon.

„Už jela?“ zeptal se mužský hlas na druhém konci.

„Je na startu,“ odpověděl Wilhelm Fivel.

„Zavolej mi, až bude po všem,“ řekl muž a zavěsil.

V témže okamžiku uvedl komentátor Amandu Fivelovou s Mountym Kadettem jako poslední závodníky. Brána se otevřela a Amanda s Montym vjeli rychlostí blesku na kolbiště. Amanda objela kolečko, jak jí poradil Åke Karlsson, a jakmile ucítila, že Monty napjatě přešlapuje u vodního příkopu, pevně mu zabodla ostruhy do břicha. Přesně tak jí to Åke nařídil. Monty zrychlil a pak se to stalo – to, o čem dnes večer budou všichni mluvit. Ve chvíli, kdy Amanda chtěla přinutit Montyho k rychlému přeskočce, podjely běloušovi nečekaně nohy. Řítily se k zemi. Amanda padala s ním, zároveň však stále pevně držela uzdu. A i když se ramenem praštila o zem, nepovolila stisk. Zaslechla ránu a ovanul ji vítr, jak Monty celou svou vahou dopadl přímo vedle ní. Pak se však kůň zvedl na všechny čtyři a Amandu vytáhl s sebou. *Jednu nohu měla stále zaklesnutou ve třmeni.* Amanda sevřela otěže ještě pevněji, polovinou těla visela po boku koně hlavou dolů, a zatímco se marně snažila vyprostit nohu, pokoušela se zároveň přinutit Montyho, aby natočil hlavu ke straně. Kdyby se jí podařilo s ním silně cuknout, možná by se zastavil. Monty však kráčel dál. Nejistě popošel pár kroků vpřed, a jakmile ucítil, že s sebou vleče Amandu, zpanikařil a zběsile se rozběhl. Amanda kolem sebe slyšela dusot kopyt, a aby se ochránila, instinktivně si zakryla rukama obličej. Åke Karlsson se společně s dvěma pomocníky snažil Montyho odchytit, ale povedlo se jim to až napotřetí. Monty sebou prudce trhl, takže se popruh třmenu konečně uvolnil ze sedla.

Amanda tvrdě dopadla na zem posypanou pískem a nehýbala se. Monty uhněl pryč. Áke okamžitě přiběhl ke své svěřenkyňi. Někomu se dokonce podařilo vzbudit „Doktora kapsáře“, a tak i on byl během vteřiny u Amandy.

„Kolik vidíš prstů,“ zeptal se jí klidným hlasem a máchal jí rukou před obličejem.

Amandě se zdálo, že vidí čtyři, ale pro jistotu řekla dva.

„Doktor kapsář“ jí kladl jednu otázku za druhou a zároveň jí prohmatával každou část těla. Jakmile se dotkl levého ramene, trhla sebou.

„Bolí to?“ zeptal se.

„Ani moc ne,“ zalhala. Přeskakoval jí hlas.

Wilhelm Fivel sledoval veškeré dění dalekohledem. Viděl, jak se Amanda snaží vstát. Věděla, že musí na nohy. *To je správná holka, panečku!* „Doktor kapsář“ ji podepřel, a když už se konečně vyškrábala nahoru, strnule stála a zírala před sebe. Už chytli Montyho a odváděli ho po druhé straně kolbiště pryč.

„Chci jet,“ hlesla Amanda.

„Ještě pár minut počkáme,“ řekl „Doktor kapsář“. „A pak uvidíme.“

Jeden z pořadatelů postával vedle nich a netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou. Přikývl a poté mávl na komentátora, který ohlásil pětiminutovou pauzu.

Většina diváků na tribuně využila přestávku k tomu, aby si protáhla ztuhlé nohy. Jen Amandin otec zůstal sedět. Wilhelm Fivel si přestal protřepávat zkřehlé nohy přesně před čtyřmi lety a deseti měsíci. Odbrzdil invalidní vozík a couval. Zarazil se však o schod. Pokud bude chtít někam jet, musí někoho požádat o pomoc. Snažil se předstírat, že je spokojený a nic mu nechybí, což mu šlo celkem dobře. Náhle si všiml, že ho pozoruje nějaký muž. Chvilí mu trvalo, než ho poznal.

„Ankere!“ vykřikl překvapeně. „To už je let!“

Rozvážně si podali ruce. Anker vypadal trochu sklesle. Pro zdravého člověka je těžké odhadnout, jestli se má o invalidním vo-

zíku zmínit, nebo raději ne. Wilhelm Fivel doufal, že Anker udělá to, co většina ostatních, se kterými se setkal, a dá si tu námahu, aby předstíral, že vozík neexistuje. A přesně to Anker udělal.

„Tak tohle fakt stálo za to,“ zhodnotil Anker a mrknul na opačnou stranu kolbiště, kde Amanda něco probírala s „Doktorem kapsářem“.

„Brzo to ale taky může být sůl nad zlato,“ řekl Wilhelm Fivel.

„Takže v tom pořád jedeš?“

„Samořejmě že ne, jen občas pro povyražení.“

„A kolik je v banku?“ zeptal se Anker.

Wilhelm si ho mávnutím přivola k sobě a pošeptal mu do ucha cifru. Anker hvízdnu.

„A když prohraje?“

„Taková možnost neexistuje, aspoň pro mě ne,“ odpověděl Wilhelm Fivel. „Jdeš do toho?“

„Ne, díky. Znáš mě, radši navrhuju sázku sám, než abych se podřizoval.“

Jo, pomyslel si Wilhelm Fivel, znám tě jako svý boty.

Přestávka byla dávno u konce a Amanda ještě stále byla s Montym u veterináře. Nezdálo se, že by kůň kulhal. Amanda se snažila oprášit písek z jezdecké bundy, ale moc se jí to nedařilo. Pak Ákeho požádala, aby jí pomohl do sedla. První kolečko s Montym poklusávali, a pak se rozjeli tryskem. Po několika kolech zastavila a pozdravila rozhodčí. Rozhodla se vyrazit na trať a publikum úlevou tleskalo jako smyslů zbavené.

Zanedlouho dostala Amanda pokyn ke startu. Znamý zvuk, že do 45 vteřin musí opustit startovní prostor a vyrazit do posledního a rozhodujícího kola. V obrovské jízdárně bylo hrobové ticho, až si Amanda připadala, jako by tu byli s Montym sami. Amanda zhlédla na tribunu k otci a stihla ještě zaregistrovat, že u něj sedí nějaký muž, kterého viděla poprvé v životě. Pak však všechny myšlenky vypustila z hlavy a soustředila se jen na překážky, které ji dělily od vítězství. Rozjeli se, otočila Montyho a nasměrovala ho ke startu. V okamžiku, kdy rozhodčí u časomíry spustil odpo-

čítávání, vyrazil Monty opatrně k první překážce, kterou s rozvahou, ale bez problémů překonal. Po dvou překážkách si začal znovu věřit a zrychlil. Nikdo z diváků nepotřeboval hodinky na to, aby postřehl, že je Amanda rychlejší než všichni závodníci před ní. Když se však blížila k první překážce v kombinaci, zdálo se, že něco není v pořádku. Začali se naklánět ke straně a Monty na okamžik ztratil rovnováhu. Nakonec se však bezchybně přenesli přes překážku, ale ztratili drahocenný čas. Zbývalo jim překonat poslední tři překážky a Amanda se rozhodla, že do nich půjde po hlavě. Po předposlední překážce řízla zatáčku tak ostře, až to v publiku zašumělo. K poslední překážce najeli ze špatného úhlu. Amandin otec byl tak nervózní, že málem odvrátil zrak. *Musíš to zvládnout!* Amanda s Montym byli krok od vodního příkopu, který polovinu soutěžících zastrašil, a tím přeskok zkazili. Monty na okamžik zaváhal, ale lehké šlehnutí bičem mu jeho nerozhodnost vymluvilo. Odrazil se od země a zvedl nohy tak vysoko, jak jen to šlo. Wilhelm Fivel zadržel dech. Let trval celou věčnost. Při seskoku zavadil levou zadní nohou o vrchní bariéru, která se rozechvěla. Ale nespadla. Amanda tak neměla na kontě jedinou chybu a tryskem proletěla cílem.

Wilhelm Fivel nepotřeboval hlasatelovo hodnocení k tomu, aby věděl, že Amanda vyhrála. *A o parník!* Když se jízdárnou rozezněl potlesk, cítil, jak se mu po těle rozlévá hřejivý pocit. Nechal se jím opájet.

„Ta holka je nad všechno zlato,“ řekl si a vylovil z kapsy mobil. Vyťukal číslo, a když se na druhém konci ozval známý hlas, oznámil mu: „Dlužíš mi 100 000. Jsme si kvit, nebo chceš zdvojnásobit sázku?“

Wilhelm Fivel poslouchal odpověď a bylo očividné, že když nezaznělo *zdvojnásobit*, zklamalo ho to. Teď by klidně uběhl i maratón! Byl králem celého kolbiště. *Stejně jako dřív.*

„Co když se připojím a znásobím sázku desetkrát?“ navrhl Anker.

Wilhelm Fivel okamžitě zavěsil a s obnoveným zájmem se podíval na Ankeru.

„Musí ale na mistrovství vyhrát zlatou medaili,“ pokračoval Anker. „V disciplíně, která není její parketa.“

„Amanda jezdí parkúr,“ odvětil stroze Wilhelm Fivel. „A u toho taky zůstane.“

„Jestli má talent, může závodit v čemkoli, nebo ne?“

„Samozřejmě že ano, ale dostihy jsou o ničem.“

„Pokud má potenciál, otevřou se jí neomezené možnosti,“ řekl Aker.

Amanda právě přebírala pohár, květiny a stužku. A pak ji čekalo čestné kolečko. Současně se na kolbiště ve zběsilem tempu přiřítilo osm islandských poníků a na závěr šampionátu předvádělo na hudbu čtverylku. Vypadalo to ohromně, ale Wilhelm Fivel dal raději přednost dceři, která mu při projížděce hodila pugét květin a zamávala mu. Slabě se na ni usmál a mávnutí jí oplatil. Opět se v něm probudil pocit, že je jen poloviční muž.

„Támhle máš tu správnou výzvu,“ podotkl Anker.

„Kde?“ zeptal se Wilhelm Fivel.

„Támhle,“ odpověděl Anker a ukázal na islandské koně, kteří právě projížděli kolem nich podivuhodným chodem, co Wilhelm Fivel nedokázal pojmenovat.

„Jízda na poníkovi by nikoho nezajímala ani za milión,“ odvětil Wilhelm Fivel suše.

„To je moje hozená rukavice,“ řekl Anker a vyzývavě se na něj podíval.

Wilhelm Fivel věděl, že má pořad na to, aby ji zvedl. I když si zpřelámal obratle, ještě pořad mohl ukazovat svaly.

„To tě bude stát pěkně draho,“ poznamenal a napřáhl ruku.

„Uvidíme,“ oponoval Anker.

Wilhelm Fivel si vždycky myslel, že každý stisk ruky doprovází příběh, a Ankerův stisk mu připadal až neobyčejně silný, téměř jako by si byl jistý vítězstvím. Tentokrát však ne, pomyslel si Wilhelm Fivel, a stiskl mu ruku tak pevně, až se Anker snažil ucuknout.

„Tohle musíme oslavit,“ vykřikl Wilhelm Fivel. „Platíš!“

* * *